

Sygnatura akt: V GC 1760/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 25 kwietnia 2019r..

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Jan Matecki

Protokolant : Justyna Zaradzka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy:

z powództwa (...) S.A. z/s we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

-o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. z/s we W. kwotę 5037,35 (pięć tysięcy trzydzieści siedem złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia 12.10.2015r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1142 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.
4. Zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu – Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 19,94 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia biegłego tymczasowo pokrytego przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kaliszu.
5. Zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 5,30 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia biegłego tymczasowo pokrytego przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kaliszu.

Sygn. akt V GC 1760/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 października 2016 r. powód (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) (...) i reasekuracji Spółka Akcyjna z (...) w W. kwoty 6375,47 zł wraz z odsetkami od kwot: 6067,97 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 307,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wniesionego pozwu powód stwierdził, iż w dniu 9 września 2015 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód P. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową u pozwanego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił odszkodowanie poszkodowanemu, które w ocenie powoda jest zaniżone. Powód nabył wierzycelność od poszkodowanego składającą się z części odszkodowania ponad kwotę przyznaną i wypłaconą dotąd na rzecz właściciela pojazdu. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą z tytułu odszkodowania przez pozwanego, a kwota 307,50 zł stanowi należność za sporządzoną prywatną opinię przez biegłego na zlecenie powoda. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z

zakresu rzeczoznawstwa samochodowego i wyceny szkód na okoliczność ustalenia zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe P. w skutek kolizji z dnia 9 września 2015 roku, ustalenia czy uszkodzony w kolizji części i podzespoły posiadały uszkodzenia pochodzące z przed wypadku, oraz czy poddawane były w przeszłości naprawom blacharsko-lakierniczym, ustalenia czy zamontowane w pojeździe elementy, które uległy uszkodzeniu w zdarzeniu z dnia 9 września 2015 roku były elementami oryginalnymi pochodzącymi od producenta pojazdu i zamontowanymi przy pierwszym montażu pojazdu, czy też były to elementy nieoryginalne lub zamontowane w pojeździe w toku jego eksploatacji jako elementy używane, oraz czy w toku eksploatacji pojazdu poddawane były naprawom blacharsko-lakierniczym. Udzielenia odpowiedzi, czy naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych nowych oryginalnych, lecz nie sygnowanych logiem producenta o porównywalnej jakości pozwala na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody, ustalenia zakresu napraw celowych i ekonomicznie uzasadnionych, kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu nie gorszego i nie lepszego niż stan sprzed szkody. Pozwany wniósł aby opinia została sporządzona przez biegłego w oparciu o zgromadzoną w aktach sprawy dokumentację i zdjęcia z oględzin pojazdu. Pozwany stwierdził w odpowiedzi na pozew iż sporządzony przez pozwanego kosztorys ustala kwotę wystarczającą do przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu nie gorszego i nie lepszego niż stan sprzed szkody. Pozwany kwestionuje również roszczenie o zwrot kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy, gdyż nie jest on szkodą pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem. Zdaniem pozwanego koszt sporządzenia opinii należy uznać za zwykły koszt działalności gospodarczej powoda, a te nie mogą obciążać pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

9 września 2015 r. doszło do kolizji drogowej skutkiem której uszkodzony został samochód osobowy P. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był w firmie pozwanego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i zlecił kalkulację naprawy samochodu. Zgodnie z przeprowadzonymi oględzinami uszkodzonego samochodu sporządzona została kalkulacja naprawy zgodnie z którą koszty naprawy ustalono w kwocie 5332,77 zł netto tj. 6559,31 zł brutto – dowód kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwanego w dniu 26 listopada 2015 roku k. 59-60 v akt. Pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 6559,31 zł brutto. Szkada została zgłoszona 9 września 2015 roku przez poszkodowanego B. C. – dowód k. 64-66 akt. W dniu 29 grudnia 2015 r. poszkodowany B. C. zbył przysługującą jemu wierzytelność z tytułu należnego jemu odszkodowania ponad wypłaconą jemu kwotę 6559,31 zł firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. – dowód: umowa przeniesienia wierzytelności k. 21-22 akt. W dniu 4 stycznia 2016 r. nabywca wierzytelności przejął przysługującą jemu wierzytelność umową przelewu wierzytelności na rzecz powoda – dowód k. 18-19 akt. Pismem z dn. 4 stycznia 2016 r. powód powiadomił dłużnika o przelewie wierzytelności – dowód k. 20-23 akt. Powód zlecił sporządzenie prywatnej opinii dotyczącej wysokości kosztów naprawy samochodu Biuru (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Sporządzona kalkulacja naprawy prywatnej opinii wskazywała, że koszt naprawy uszkodzonego samochodu wynosi 12 627,28 zł brutto – dowód k. 24-29 akt. Za sporządzoną opinię wystawiona została powodowi faktura na kwotę 307,50 zł – dowód k. 32 akt. Skutkiem zdarzenia komunikacyjnego było uszkodzenie samochodu P. (...), którego rzeczywisty koszt naprawy wynosi 11 596,66 zł brutto – dowód opinia biegłego sądowego K. J. k.156-183 akt. W sporządzonej opinii biegły sądowy wskazał iż opinię sporządził w oparciu o materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy załączony przez strony postępowania. Biegły sporządził opinię również w oparciu o oględziny samochodu uszkodzonego w zdarzeniu komunikacyjnym. Biegły określił koszty likwidacji szkody w samochodzie przy wykorzystaniu programu A. z uwzględnieniem oryginalnych części pojazdu. Właściciel samochodu P. (...) miał miejsce zamieszkania na terenie (...). Biegły przyjął obowiązującą w 2015 roku stawkę za roboczogodzinę pracowników zakładów naprawczych, która wynosiła 90 zł za jedną roboczogodzinę. Przyjęcie stawki niższej przez pozwanego tj. 80 zł za jedną roboczogodzinę zaniżyło koszt likwidacji szkody. Biegły sądowy przeprowadził analizę kalkulacji naprawy wykonanej w systemie A. przez pozwanego i stwierdził, że popełnione zostały błędy mające wpływ na wielkość kosztów likwidacji szkody. Pozwany w sporządzonej przez siebie kalkulacji kosztów naprawy zastosował 15 procentowe potrącenie na części zamienne. Zdaniem biegłego sądowego jest to ukryta forma zastosowania współczynnika amortyzacji, co w przypadku odszkodowania z tytułu OC nie powinno mieć miejsca. Biegły dokonał pomiarów grubości powłok lakierniczych i w ocenie biegłego na podstawie tych pomiarów można wykazać, że takie elementy nadwozia jak pokrywa komory silnika, błotnik tylni lewy i drzwi przednie lewe musiał być poddane renowacji powłoki lakierniczej. W ocenie biegłego zamienniki i części o porównywalnej jakości używane do naprawy są tańsze

od oryginalnych części, jednakże wpływ na niższą cenę tych części ma przede wszystkim uproszczona technologia ich wykonywania oraz zastosowanie gorszych jakościowo materiałów do produkcji. Większość tak powstałych części nie zapewnia zgodnych z oryginałem własności, ani dokładnego odwzorowania kształtu. W przypadku zamiany części oryginalnych na nieoryginalne (...) zobowiązane jest do przedstawienia właścicielowi pojazdu certyfikatu jakości części wystawionego przez producenta pojazdu, a nie producenta części i potwierdzenia, że tego typu elementy są również montowane przez producenta pojazdu. Na dzień likwidacji szkody właściciel pojazdu nie posiadał żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że użyte części zamiennne spełniają wymogi co najmniej równoważnym częściom oryginalnym. Żadne z produkowanych obecnie części zamiennych nieoryginalnych nie posiadają certyfikatu czy świadectw jakości na podstawie którego można by wnioskować jakie komponenty do produkcji tych części są używane. Zastosowanie zamienników jest możliwe tylko w jednym przypadku, kiedy użytkownik wyraża zgodę na zastosowanie tego typu zamienników i podpisuje ugodę z (...). W trakcie oględzin po kolizyjnych samochodzie P. (...) przedstawiciel (...) dokonując oceny stanu pojazdu winien zwrócić uwagę na rodzaj części i podzespołów zamontowanych w samochodzie. Z analizy protokołu szkody sporządzonej przez likwidatora szkód (...) wynika, że w punkcie „Uwagi rzeczoznawcy” znajduje się zapis brak. Protokoły z przeprowadzonych oględzin po kolizyjnych uszkodzeniach samochodu P. nie zawierają żadnych zapisów, aby części uszkodzone w pojeździe były częściami nieoryginalnymi. Biorąc powyższe pod uwagę biegły przyjął dla celów likwidacji szkody iż w pojeździe powinny być użyte części oryginalne. Biegły stoi na stanowisku iż oryginalność części zamiennych jest podstawowym kryterium, które decyduje o rodzaju jakości i źródle pochodzenia części zamiennych, które należy zastosować do naprawy lub do obliczenia wysokości odszkodowania. Jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu mechanicznego i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe regułą powinno być stosowanie części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu mechanicznego lub równoważnych oryginalnie – dowód opinia biegłego k. 163-168 akt. Biegły sądowy po przeprowadzeniu analizy materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wykonał osobiście kosztorys likwidacji szkody w samochodzie P. w systemie A.. Koszt likwidacji szkody zgodnie ze sporządzoną opinią wynosi 11 596,66 zł brutto. Biegły stwierdził, iż to na likwidatorze szkód komunikacyjnych ciąży obowiązek dokonania ustaleń czy i ewentualnie jaki był w samochodzie wcześniejszy zakres prac blacharsko-lakierniczych, oraz czy do naprawy były użyte części oryginalne, oraz czy likwidator zauważył zamontowane zamienniki oraz czy występowały wady wykonanych wcześniejszych napraw. Biegły stwierdził, iż w jego ocenie wykorzystanie do celów likwidacji szkody oryginalnych części nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego stanu sprzed zdarzenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty oraz opinię biegłego sądowego. Sąd dał w pełni wiarę sporządzonej przez biegłego sądowego opinii. W ocenie Sądu sporządzona na piśmie przez biegłego opinia jest rzetelna, kompletna, uwzględniająca całość zawartego w aktach sprawy materiału dowodowego załączonego do akt przez strony. Wnioski wywiedzione w opinii są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych i wewnętrznych sprzeczności. Biegły w sposób wyczerpujący ustalił rodzaj i zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu i określił koszty jego naprawy. Przy ustaleniu wysokości odszkodowania należnego powódce Sąd pominął przedłożoną przez nią opinię prywatną, opracowaną na jej zlecenie, gdyż z zgodnie z obowiązującym orzecznictwem stanowi ona jedynie umotywowane stanowisko strony (tak wyrok Sądu Najwyższego z dn. 9 maja 2007 r., II CSK 77/07, wyrok SA w Warszawie z dn. 27 września 2011 r. I ACa 133/11). Sąd uznał za nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego sprawy zeznania świadka M. S., który zeznał iż naprawa przeprowadzona według kalkulacji sporządzonej przez pozwanego oraz rabaty na części pozwoliłyby przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody, o ile w trakcie naprawy nie wyszłyby jakieś uszkodzenia, które nie są objęte tym kosztorysem oraz nie byłoby pomyłek w doborze części. Świadek zeznał, iż klient musiałby wykazać że serwisuje swój pojazd w (...) i przedstawi dokumentację, żeby uzyskać naprawę wyłącznie w częściach oryginalnych. Sąd uznał, iż zeznania świadka nie podważają treści wniosków biegłego sądowego. Z zeznań bowiem wynika, iż koszty naprawy samochodu mogłyby być obniżone w przypadku o ile w trakcie nie wyszłyby uszkodzenia, które nie byłyby objęte kosztorysem i nie byłoby pomyłek w doborze części. Biegły w swojej opinii wykazał jakie części podlegały wymianie oraz wykazał konieczność zastosowania do naprawy części oryginalnych. Poszkodowany wypadkiem komunikacyjnym nie powinien być obciążany koniecznością udokumentowania, iż serwisował pojazd w (...) i przedstawiać dokumentację na tą okoliczność, aby uzyskać naprawę wyłącznie na częściach oryginalnych. Nie każdy właściciel pojazdu serwisuje swój pojazd w (...), co nie oznacza, iż naprawiając samochód, wymieniając części, nie stosuje części oryginalnych.

Usługi w (...) z reguły są dużo droższe od kosztów usług w innych zakładach naprawczych, co jednak nie oznacza iż nie są stosowane w tamtych zakładach do naprawy części oryginalne. To ubezpieczyciel dokonując oględzin powypadkowych samochodów winien wykazać iż części uszkodzone nie są częściami oryginalnymi, a nie przerzucać ten ciężar na poszkodowanego, który nie musi posiadać stosowanych zaświadczeń. Ciężar dowodu w tym wypadku ciąży na pozwanym, który zaniżając koszty naprawy samochodu winien wykazać, iż uszkodzone części nie są częściami oryginalnymi. Z dokumentacji zgromadzonej w sprawie, jak wynika z opinii biegłego, nie wynika aby uszkodzone części były częściami nieoryginalnymi. Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego złożony po sporządzeniu przez biegłego opinii o zobowiązanie powoda pod rygorem ujemnych skutków procesowych do przedłożenia dokumentacji potwierdzającej dokonanie wcześniejszych napraw powoda w obszarze uszkodzeń powstałych wyłącznie z kolizji z 8 lipca 2015 r., o zwrócenie się przez Sąd do (...) S.A. o nadesłanie akt szkody dotyczących zdarzenia z 28 lipca 2015 roku, oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentacji fotograficznej z oględzin pojazdu i dokumentów znajdujących się w tamtych aktach oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego, w której biegły sądowy po uzupełnieniu materiału dowodowego o wnioskowaną dokumentację udzielił odpowiedzi na pytania Sądu zakreślone w tezie dowodowej w postanowieniu Sądu zlecającej opinię podstawową. Wniosek ten jest wnioskiem spóźnionym stosownie do treści art. 217 par. 2 KPC Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba, że strona uprawdopodobni że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne okoliczności. Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sporządzonej w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy oraz oględziny samochodu. Biegły sporządził swoją opinię w oparciu o wnioski dowodowe strony pozwanej. Skoro pozwany twierdzi, że samochód poszkodowanego był wcześniej uszkodzony i naprawiony to powinien był to wykazać w odpowiedzi na pozew i załączyć odpowiednie dokumenty aby biegły mógł je uwzględnić w swojej opinii. Po sporządzeniu opinii przez biegłego wniosek pozwanego został oddalony z uwagi na treść art. 217 par. 2 KPC.

Mając powyższe na względzie Sąd zważył, co następuje:

Podstawą niekwestionowanej przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę wywołaną przez sprawcę kolizji drogowej była umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodnie z którą pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony – art. 822 par. 1 KC Odpowiedzialność sprawcy szkody wynika z przepisu art. 436 par. 1 KC Zgodnie z którym odpowiedzialność określoną w art. 435 ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. W art. 435 par. 1 KC przewidziano odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za która nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie zaś z art. 35 ustawy z dn. 22 maja 2013 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W art. 37 ust. 1 tej ustawy wskazano, że odszkodowanie ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Oznacza to, że o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od zakładów ubezpieczeń decydują przepisy kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 361 – 363 KC oraz 444-447 KC. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym odbezpieczeniem OC może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela – art. 8 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Odpowiada więc za normalne następstwa działania bądź zaniechania z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł w skutek zaistnienia szkody a- art. 361 par. 2 KC. Przedstawione reguły nakazują przestrzegania zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Powód stał się wierzycielem pozwanej na skutek przelewu wierzytelności. Zgodnie z art. 509 KC wierzyciel może bez zgody

dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Odpowiedzialność pozwanego względem powoda z tytułu przelanej wierzytelności jest taka sama jak wobec poszkodowanego. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego poszkodowany poniósł szkodę w wysokości 11 596,66 zł. Pozwany wypłacił zbywcy wierzytelności odszkodowanie w kwocie 6559,31 zł. Należna zatem jest jemu kwota zaniżonego odszkodowania w kwocie 5037,35 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku. O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 KC. Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, uznając iż odszkodowanie ponad powyższą kwotę jest niezasadne. Sąd oddalił również powództwo co do zwrotu kwoty 307,50 zł z tytułu kosztów prywatnej opinii zleconej przez powoda. W ocenie Sądu wykonanie prywatnej ekspertyzy nie było konieczne i niezbędne, co należy rozumieć jako niepozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym. Zlecenie sporządzenia kalkulacji zmierzało do wyliczenia odszkodowania celem dochodzenia go w procesie przed Sądem. Stanowiło więc nie następstwo wypadku lecz przygotowanie do procesu. Należy przyjąć iż wystąpienie z pozwem o odszkodowanie nie wymaga ostatecznego precyzyjnego określenia wysokości odszkodowania. Powódka jako podmiot specjalizujący się w dziedzinie odszkodowań posiada niewątpliwie wiedzę i umiejętność w zakresie oceny wysokości szkody. Umowa cesji wierzytelności zawarta została przez powódkę już po wypłacie przez pozwanego na rzecz poszkodowanego bezspornej kwoty odszkodowania. Tak więc w dacie zawarcia umowy przelewu wierzytelności koszty naprawy pojazdu były już znane powódce skoro zdecydowała się ona na zawarcie umowy cesji. W przedmiotowej sprawie koszty poniesione przez powódkę nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym (tak wyrok SO w Łodzi z dn. 10 sierpnia 2017r. sygn. akt XIII Ga 315/17). Ponadto jak wynika z przedłożonej przez stronę powodową faktury nie została ona opłacona. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zdanie 1 KPC zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał proces w 79% i koszty postępowania zostały rozdzielone stosunkowo między strony. Na koszty złożyła się opłata sądowa w kwocie 319 zł, opłata pełnomocnictwa w kwocie 34 zł oraz koszty adwokackie w kwocie 2400 zł uiszczone przez powoda oraz koszty poniesione przez pozwanego – zaliczka na biegłego w kwocie 2500 zł, koszty adwokackie 2400 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł. Powód poniósł koszty w kwocie 2753 zł. Pozwany poniósł koszty w kwocie 4917 zł. Łączne koszty wyniosły 7670 zł. Brakującą część wynagrodzenia biegłego, którą pokrył Skarb Państwa Sąd rozdzielił proporcjonalnie między strony nakazując ich zapłatę proporcjonalnie przez strony.